

Той е в списъка на изпратените на заточение в гр. Боло, Мала Азия сливенски първенци, но поради заболяване остава на лечение във военната болница в Сливен.

Съпругата на Господин Данчев се казва Трендафила. Една от дъщерите му, Щилияна, е женена за Никола Газибаров, виден сподвижник на Сливенския комитет от 1876 г., участник в Сръбско - българската война, 1885 г. и опълченец.

Господин Данчев умира в Сливен през 1893 г.

По време на неговия мандат се извършват следните по-важни дейности, свързани с благоустрояването на града:

На 11 ноември 1880 г. се взема решение от общината да се назначат 20 души градски агенти и един комисар. За да се усигурят техните заплати, градското кметство се упълномощава да изтегли заем от 10 000 франка.

На 16 октомври 1881 г. между Сливен и Котел е организирана два пъти поща седмично - вторник и събота сутрин и Котел - Сливен - сряда и неделя сутрин.

На 19 декември 1881 г. започва да излиза вестник "Съветник" - орган на Сливенския главен съвет с редактор д-р Петър Данчев.

По време на кметуването на Г. Данчев е строено градското Газхане, склад за съхраняване на лесно запалителни вещества.

През 1882 г. кметът Данчев си дава оставката, защото се чувства слаб при изпълнение на длъжността си. Речта му е отпечатана във в. "Марица", първият български вестник след Освобождението, орган на Източна Румелия: "Особено се уверява човек в ценността на кмета и градските съвети от самата вънкашност на един град. В Сливен има много работи за градското кметство и те изискват енергически мерки..."